

הט (ירושלים) 14774-10-24 - אריאלה ריסה סלומון נ' מאיר שליבו

ה"ט (ירושלים) 14774-10-24 - אריאלה ריסה סלומון נ' מאיר שליבו ואח'שלים

ה"ט (ירושלים) 14774-10-24

אריאלה ריסה סלומון

נגד

1. מאיר שליבו

2. עובד שליבו

בית משפט השלום בירושלים

[01.12.2024]

כבוד הנשיא שמואל הרבסט

החלטה

הצדדים לבקשה זו הם שכנים.

גדר משותפת מפרידה ביניהם.

שכנה אחת היא המבקשת השוכרת את יחידת הדיור בה היא מתגוררת עם ילדיה, ובחצר בריכת בועות ומתקן ספא מסוים, בהם נופשים ונהנים, לעיתים, ילדיה הקטינים ואורחים נוספים.

השכנים האחרים הם המשיבים, מאידך, מתגוררים במבנה הסמוך והם, למרבה הצער, מצויים בסכסוך עם בעלי

היחידה בה מתגוררת המשיבה, וכתוצאה מסכסוך זה הותקנה על ידם מצלמה לצורך תיעוד עבירות בנייה וכניסות

בלתי חוקיות לאיזור אשר נטען על ידם כרכושם.

מצלמה זו וזווית הצילום המיוחסת לו עומדים בבסיסה של בקשה זו.

המבקשת חוששת כי מצלמה זו עשויה לפגוע בפרטיותם של בני ביתה, ומכאן הבקשה לצו למניעת הטרדה מאיימת

אשר יביא, כך על פי הבקשה, לפירוק המצלמה והפסקת הפגיעה המתמשכת בפרטיות.

המשיבים הביאו בפני את עמדתם בכל הכרוך בסכסוך עם בעל היחידה (המשכיר למבקשת, כזכור, את המבנה

הצמוד לבית המשיבים). הם הוסיפו את חששם מפני "עובדות בשטח" אשר יכול ותיקבענה על ידי המבקשת או על ידי

בעל היחידה, וכן ציינו כי לשיטתם המבקשת פתחה במקום "עסק חדש" הכולל אמבט בועות (ג'קוזי) וכן יחידת אירוח,

ואם בפרטיות חשקה נפשה - הרי שפרטיות זו יכול שתתקבל באמצעות קירוי המקום או מתיחת בד אשר יסתיר את

הדורש הסתרה.

עוד הם טענו, כי מדובר במצלמה "ותיקה" המצויה במקום זה שנים רבות וכי כל קצפה של המבקשת יצא עליהם

נוכח רצונה להסתיר את עיסוקיה, כאמור.

צו זמני ניתן, המשיבים ביקשו לעצמם ייצוג משפטי אשר טרם הושג תוך שהם קובלים על היות הצו הזמני בלתי חוקי, הצעות הוצעו על ידי בכתב לצדדים, תגובות ניתנו, והכל כמפורט בדברי ימי תיק זה. נתחיל, אם כן, מהפרוצדורה.

אכן, לטובתם של משיבים שאינם נוכחים בדיון הראשוני המתקיים, מטבע הדברים, במעמד צד אחד, קובע החוק כי "יתקיים דיון בנוכחות שני הצדדים בהקדם האפשרי" אך עם זאת ניתן ליתן צו ככל ש"הדבר דרוש לשם הגנה מיידית על שלום הנפגע" (סעיף 7 (א) ו-(ב) לחוק למניעת הטרדה מאיימת).

כך היה. צו זמני ניתן, וכוונתי אכן הייתה לקבוע דיון בהקדם האפשרי, אולם ראיתי להמתין לתגובת המשיבים אשר אמנם מסרו את תגובתם הראשונית והמפורטת, אך ביקשו להמתין להסדרת ייעוץ משפטי פרטי. זאת ועוד, המשיבים עצמם הגיבו להצעות שניתנו על ידי, ולמעשה - וכאן אקפוץ לסופה של ההחלטה - אקבל את הצעתם כמעט במלואה.

נוכח כל אלו, סברתי כי ישנה הסכמה דיונית מכלל לא למתן הכרעה ללא דיון, אלא שהסכמה זו אינה מפורשת מטעמים שיפורטו בהמשך - ועל כן, בנסיבות אלו, ראיתי שלא לכנס דיון בנוכחות הצדדים, אלא להכריע בבקשה לגופה בכתב לאחר שכל טיעוניהם באריכות ובפירוט, ולעיתים אף בצירוף תצהירים.

לאחר הפרוצדורה - נעבור למהות, אולם בטרם אעסוק בה, אבהיר במה לא אעסוק.

לא אעסוק בסכסוך המקרקעין בין המשיבים לבעל היחידה.

לא אעסוק בחוקיות עסקה, לכאורה, של המבקשת, במהותו ובעצם קיומו.

לא אעסוק בהם בשל המסגרת החוקית בה אנו נתונים. מסגרת זו נועדה למתן "עזרה ראשונה" במקרים בהם

תובענה או הגשת תלונה במשטרה ופתיחת הליך פלילי אינם מתאימים ואינם עונים לצרכים הנדרשים, ומאידך פגיעה בפרטיות או כל פגיעה אחרת עלולה להתרחש.

סכסוכים אזרחיים יש לפתור באמצעות הגשת תובענה ובאמצעות הליכי משנה (סעדים זמניים ועוד).

עבירות פליליות מטופלות באמצעות דיווח ליחידות האכיפה הרלוונטיות (משטרה וכדו'), ולאחר מכן טיפול בידי יחידות התביעה הרלבנטיות (פרקליטות, ענף התביעות במשטרה ועוד).

ומן הכלל אל הפרט - סכסוך המקרקעין אשר קיים בין בעל היחידה למשיבים יפתר באמצעות בית המשפט בהליך של תובענה אזרחית, ולא באמצעות ההליך דנן.

חוקיות עסקה של המבקשת תיבחן באמצעות יחידות האכיפה ויחידות התביעה, ולא באמצעות ההליך דנן.

אין זה ההליך המתאים ועל כן אין הוא מכיל בתוכו מגננונים לבירור האמת המשפטית דוגמת שמיעת עדים, ניהול הוכחות, סיכומי הצדדים ועוד כלים הנתונים לשופט במסגרת תיק אזרחי או פלילי "רגיל", ומכאן גבולות הגזרה המשפטיים הנדרשים.

אין להרחיב בכך, והדברים נכתבו בהחלטות הקודמות, אך אנו חוזרים אליהם שוב ושוב, בדרכים עוקפות ובנתיבים פתלתלים, ועל כן אבהיר שוב - אף לא אחד מן הצדדים ייצא מהליך זה עם אמירה שיפוטית התומכת ב"צד שלו" בסכסוכי הרקע הקיימים. ירצה מי מהצדדים, יגיש תובענה אזרחית או תלונה פלילית ויזכה להצהרה שיפוטית המקבלת או דוחה את עמדתו.

משאמרנו זאת ומשהבהרנו את הדרוש, נחזור למצלמה.

"אין לו לדין אלא מה שענינו ראות" (תלמוד בבלי, מסכת בבא בתרא, דף קל"א ע"א). ומה ראות עיני?

מצלמה המצויה בחצר א' מכוונת כלפי חצר ב' ומתעדת את המתרחש בה. מבלי (כאמור וכמודגש) לבדוק למי שייכת חצר א' ולמי חצר ב', ובהנחה כי א' שייכת למשיבים וב' מושכרת למבקשת - הרי שמצלמה זו פוגעת בפרטיות בהיותה מכוונת כלפי רשות היחיד. לא ראיתי להטיל את המבקשת להסתיר ביוזמתה את המתחם המצוי בשטח החצר המושכרת לה מאחר וזו רשות היחיד הנתונה לשליטתה ומדובר בצעד שאינו סביר שאין לדרשו ממנה. משכך, ועל מנת למנוע פגיעה לכאורית זו, אני מורה כדלהלן:

1. מקום התקנתה של המצלמה מותר ולגיטימי מאחר שהיא מוצבת ברשות היחיד וען לא צריך לפרקה.
2. זווית הראיה של המצלמה תוגבל כך שהיא לא תכלול את אמבט הבועות והמתחם בה הוא מצוי (כהצעת המשיבים - הצבת לוח עץ המגביל את זווית הראיה - סעיף 7 לבקשתם מיום 10.11.24 או הטיית המצלמה בכל דרך אחרת או הגבלת שדה הצילום אל מעל לגובהו של אדם סביר - 2 מטרים).
3. ככל שבידי המשיבים חומר מצולם המתעד רוחצים במתחם - חומר זה יימחק.

צו זה יעמוד בתוקפו עד ליום 8.4.25 בשעה 12:00, וככל שלא יגישו הצדדים בקשה נוספת- הרי שהוא יהפוך לקבוע. כאמור, אין בצו זה כדי לסתור החלטה שיפוטית אחרת שיכול ותינתן בהמשך במסגרת הסכסוכים בין הצדדים. היה ויפור הצו- רשאי הצד המפר לפנות לרשויות האכיפה על מנת שההפרה תטופל כדבעי. זכות ערעור כדין. ניתנה היום, ל' חשוון תשפ"ה, 01 דצמבר 2024, בהעדר הצדדים.